

Een relatie met God?

Groeien van kinderlijkheid/kinderachtigheid naar volwassenheid.

Artikel Vlaanders juni 2018

Groei hoort bij het leven: God heeft dit van het prilleste begin in de natuur gelegd. Een mens komt op de wereld als **een hulpeloze baby** en groeit op \pm 18 jaar tijd uit tot een volwassene. Dan is hij weliswaar fysisch volgroeid, maar dan begint de ontwikkeling op zoveel

andere gebieden: levenslang blijft hij – hopelijk! - toenemen in kennis, ervaring, relaties, wijsheid enz. Een baby is nog totaal afhankelijk: hij kan bijna niets, is uiterst kwetsbaar en broos, en moet alles ontv́angen. Een baby is ook totaal op zichzelf gericht: zijn materiële behoeften zijn allesbepalend; dit is helemaal normaal, en niemand verwijt hem dat. Hij kan nog niets

teruggeven aan zijn ouders. Hoewel, één ding kan hij zeker geven: een glimlach! Deze eerste glimlach doet de ouders smelten en glimmen van trots: "Hij heeft naar mij gelachen!" Dit lachje beloont hen zelfs ruimschoots voor alle gebrek aan nachtrust en de vele andere offers die dit kleine wezentje voor zichzelf opeist. Wat de baby hen ook kost aan moeiten, ze zijn sowieso apetrots. Het besef "Hij lijkt op mij!" vervult hen met grote vreugde en fierheid: gewoon het feit dat hij er is, het wonder van de schepping is al een grote voldoening op zich.

Wat leert dit alles ons over God zelf, en over onze relatie tot Hem? Als wij vaders en moeders mogen zijn, is God dat nog véél meer! **God moet oneindig trots zijn** op zijn kinderen, gewoon al door het feit dat we er zijn! Wanneer Hij zijn beeld in ons ziet, springt zijn hart al op van vreugde. Wanneer aardse, onvolmaakte ouders al smelten voor één glimlachje, hoeveel te meer moet Gods hart naar ons uitgaan wanneer we onze (beperkte) liefde en dankbaarheid uiten. Alle offers en moeiten doet Hij met plezier. Zijn liefde is écht onvoorwaardelijk: we hoeven niets terug te geven, kunnen ook niets teruggeven... Hij kijkt met voldoening hoe wij leren kruipen, onze eerste stapjes zetten, vallen en opstaan: als zelfs aardse ouders niet boos worden op peuters wanneer ze struikelen, zou God dan boos zijn op ons als we met ons gezicht tegen de grond gaan? We kunnen nooit té groot denken van Gods liefde voor ons!

Maar **een baby blijft geen baby**: hij wordt peuter, kleuter, kind, tiener, adolescent. Wanneer een kind op 2 jaar nog niet stapt, zit er

iets fout. Wanneer hij op 6 jaar nog even 'evident zelfgericht' is als een pasgeborene, is er iets definitief verkeerd gegaan: zo schattig als dat in het begin is, zo ergerlijk is het als een 10-jarige zich zo gedraagt. Een baby kan nog niets teruggeven behalve een glimlach, maar een tiener wel! Je kan een kind niet verwijten dat het kinderachtig is, maar een volwassene hoort in een verder gevorderde fase te zitten. Ouders verwachten dat hun kinderen **tot maturiteit**

opgroeien, en God mag dat op geestelijk gebied ook van ons verwachten!

Nu is groei natuurlijk iets complex, want elke volwassene blijft altijd iets van een kind in zich houden: elke man blijft een beetje een kwajongen en dat is precies leuk en vertederend: grappen en grollen, spel en humor... Het leven moet niet té serieus worden, hé? Maar er is een verschil tussen kinderlijk en kinderachtig. We kennen de beroemde woorden van Jezus dat volwassenen moeten worden als de kinderen (Matt 18:3), wat bedoelt Hij daar precies mee? Kinderen hebben duidelijk een aantal eigenschappen die volwassenen niet mogen kwijtraken (wat helaas toch wel vaak gebeurt), zoals eenvoud of ontvankelijkheid. Maar de Bijbel leert ook de andere kant: "*Het kinderlijke heb ik afgelegd*", zegt Paulus (1 Kor 13:11), of "*Jullie hadden al leraars moeten zijn*" (Hebr 5:12) of "*Wees geen kinderen in het verstand, maar in de boosheid; wordt in het verstand volwassen*" (1 Kor 14:20). Op het natuurlijke vlak vraagt opvoeding al ongeveer 20 jaar, of eigenlijk zelfs levenslang. Zou het op geestelijk vlak anders zijn? Geen enkele christen kan zeggen "Ik ben geestelijk volwassen, ik heb niets meer te leren." We hebben helaas allemaal van die hardnekkige kinderachtige reflexen in ons leven, maar ook in ons omgaan met God, in ons bidden enz. Onze oude mens is taai: zeker wanneer we onder druk staan of moe zijn, keren we te gemakkelijk terug tot oude "vertrouwde" (vleselijke, wereldse) patronen.

Enkele voorbeelden zullen dit zeker duidelijk maken. Kinderen kunnen heel **eisend** zijn tegenover de ouders, zelfs commanderend: ze willen hun behoeften onmiddellijk en worden boos als het niet snel genoeg komt. Zijn wij echter allemaal niet soms zo in ons gebedsleven? "God moet mijn plannen zegenen, en als Hij niet snel geeft wat ik (denk dat ik) nodig heb, moet Hij ook niet verwachten dat ik volgende keer doe wat Hij vraagt". Dit laatste heet **manipulatie**, maar elk kind doet het (bij tijden) met zijn ouders, en elke christen probeert dit ook bij God... En als we onze zin niet krijgen, roepen we God ter verantwoording met boze vragen: "Waarom hebt U dat niet gedaan?" Sinds wanneer moet God aan ons verantwoording afleggen? Beseffen we wel hoe aanmatigend en misplaatst dit is? Wanneer een ouder eens "nee" zegt, denkt het kind dat de ouder niet van hem houdt, nietwaar? En maken wij allemaal niet vaak dezelfde fout tegenover God wanneer we jong christen zijn? Kinderen willen

alleen de leuke dingen: alleen het dessert en geen groenten, alleen de cadeautjes, maar niet de vervelende karweitjes of klussen in huis. Willen wij als kinderen van God ook niet liever alle zegeningen, maar skippen graag de tests en beproevingen, de trainingen in discipline en karaktervorming? We dienen of gehoorzamen God 'selectief': "God, dit mag U niet van mij vragen". Hoe vaak gedragen we ons zoals scholieren die **protesteren** bij elke huistaak, weglopen bij moeilijke opdrachten, een lang gezicht trekken bij testen en examens? Een kind is voorts vooral gericht op de bevrediging van zijn directe materiële behoeften; maar wat met een christen die enkel (of vooral) bidt voor 'lekker eten, mooi weer, genezing, financiële noden...'? Beseft hij wel dat de échte rijkdommen gééstelijk zijn, de echte vreugde hemels, van boven...? Als we in een periode van zware druk zijn, bidden we dat God de druk zo snel mogelijk wegneemt, of kunnen we zeggen: "God, laat deze moeilijkheden pas weggaan als ik alle geestelijke lessen geleerd heb die U mij hierin wil leren"? Vragen we: "God, verander die lastige collega", of "God, verander mij"?

Het is eigen aan een baby of kleuter dat hij nog geen rekening houdt met de gevoelens van zijn ouders: dat is normaal; maar ook bij een kind, een tiener, een jongvolwassene...? Als God een Vader is, **houden wij rekening met Zijn gevoelens?** Hoeveel empathie hebben we al tegenover Hem? Hoe moet God zich moet voelen als we Hem behandelen als een automaat, als een loopjongen voor al onze wensen en grillen? Wanneer we Hem (proberen te) manipuleren of voor onze kar te spannen? Zijn we meer geïnteresseerd in de gaven dan in de Gever, zoals kinderen die alleen naar papa gaan voor zakgeld? Zou Hij zich dan niet 'gebruikt' voelen? En wat als we Hem in dagelijkse situaties vergeten, negeren, niet zien staan, of zelfs bewust passeren? Hoe voelen wij ons wanneer anderen dat bij ons doen? Is dat niet grof, **onbeleefd, onrespectvol**, eigenzinnig, arrogant, irritant? Zeker omdat Hij 'onze Meerdere' is! Wat doen we bijv. wanneer we echt in de knoei zitten? Proberen we het eerst op zeven manieren in eigen wijsheid, en gebruiken Hem alleen als 'laatste redplank', als 'plan 8'? Plaatsen we Hem 'op de reservebank'? Géén hulp aan God vragen is veelzeggend, omdat het toont dat we liever op onszelf vertrouwen. Het feit dat wij **de Heilige Geest kunnen 'bedroeven'** (Ef 4:30), toont al dat Hij ook gevoelens heeft. God geeft ons de beste 'Advocaat', altijd aan onze zijde, zelfs gratis, en wij keren Hem de rug toe, zijn betweterig, arrogant. Hem aan de kant schuiven is kwetsend. God een bijrol in ons leven geven toont dat we geen besef hebben Wie Hij eigenlijk is! In intermenselijke relaties geldt dat iemand onderschatten (laag over hem denken, weinig verwachten van hem) echt niet flatterend is. Bij God is dit niet anders. **Ongeloof of klein geloof is beledigend** tegenover Hem. In een probleemsituatie uitroepen "Dit is onmogelijk", is hetzelfde als zeggen: "God, dit kan U niet". Of: elke keer dat we God níet gehoorzamen, communiceren we eigenlijk naar Hem: "Ik heb een beter idee dan U, ik ga het anders doen, op mijn manier". Lichtjes pijnlijk, nietwaar? Zeker als je beseft dat dé Expert naast je staat, de Topspecialist.

Of wanneer we eens in de put zitten en klagend eruit flappen: "Ik ben alleen, ik heb niemand die naar mij luistert, er is niemand die mij helpt...": heb je er al eens bij stil gestaan wat God daarbij moet denken of voelen? "En Ik dan, ben Ik misschien 'niemand' in jouw leven? Ben Ik voor

jou enkel een soort vage schaduw?" Een ander voorbeeld: elke keer dat we liever tv kijken dan bidden, wat communiceert dat naar God? Dat de tv meer vreugde, ontspanning, vrede en geluk geeft dan Hij? Al onze vluchtmechanismen (in kleine verslavingen, leeg amusement, fun of zonde), alle '**andere liefdes' of afgoden** in ons leven, komen bij Hem over als **afwijzing**: we ruilen de Bron van Leven in voor goedkope en bedrieglijke namaak. Heeft God dan niet het recht om boos te zijn? "*De geest die Hij in ons deed wonen, begeert Hij met jaloezheid*" (Jak. 4:5), want gezonde jaloezie is de keerzijde van passionele liefde. Zoals een getrouwde vrouw – terecht! - woest wordt wanneer haar man vulgaire porno kijkt. Zelfs christelijke leiders kunnen zich soms zo hard verliezen in al het 'geestelijk werk' dat ze God zelf uit het oog verliezen: bediening kan een afgod worden, de plaats van God zelf innemen, of zelfs... een **vlucht** om niet bij Hem te moeten komen.

Maar het ergst van al is wanneer we **Gods karakter in twijfel trekken**: wanneer we negatieve dingen over Hem denken, zoals de luie knecht: "*Ik wist dat u een hard mens bent*" (Matt. 25:24), of zoals de oudste zoon: "*U hebt mij nooit een bokje gegeven*" (Lukas 15:29)... Uiteraard probeert de duivel ons uit alle macht scheve godsbeelden aan te praten, zoals hij aan Eva suggereerde dat God alle leuke dingen verbiedt (Gen. 3:1). Als hij erin slaagt met zijn leugens in ons denken of onze gevoelens een wantrouwen, afstand of scheiding te creëren

tegenover onze Schepper, wrijft hij zich helemaal in de handen. Zeker wanneer we Gods goedheid, liefde of motivatie in twijfel trekken, zijn we in deze gevarenzone. Telkens als we zeggen of denken "Dat is niet eerlijk", trekken we Zijn competentie of karakter in twijfel. Jij en ik hebben het zeker al eens meegemaakt dat medemensen onze integriteit (onze eerlijke motieven) in twijfel trekken, of niet? Is dat niet pijnlijk? En extra pijnlijk als

het komt van mensen die dicht bij je staan? En tegenover God dan...?

Als we deze lijst van voorbeelden overlopen, worden we misschien dieproud van schaamte, of sterker: dan schrééuwen we het misschien uit van verbrokenheid door onze grofheid tegenover de Koning van het heelal, de meest liefhebbende Vader en oprechtste Persoon in het universum. "Heb genade, Heer, heb genade, heb genade". Hoe kan Hij ons blijven verdragen, vergeven, liefhebben in al onze ondankbaarheid? Daar moet je wel Gód voor zijn! En gelukkig, Hij ís ook God: Hij heeft een brede rug, kan Zich hierboven zetten, weet heel goed dat we slechts stof zijn. God heeft eindeloos veel begrip en geduld, en vooral: ook de vergeving is onbeperkt! Ons beeld van Hem is nog véél te klein!

Wat betekent dan **'geestelijk volwassen' worden**? Wel, kleine kinderen groeien op, gaan op zeker ogenblik het huis uit en gaan op eigen benen staan. Maar, als het goed is, blijft de relatie met de ouders het ganse leven lang warm, hartelijk en respectvol. Deze volwassen, getrouwde kinderen gaan zelfs nog méér de liefde van de ouders waarderen wanneer ze zelf kinderen krijgen en beseffen welke offers hun ouders voor hen gebracht hebben. De relatie wordt wederkerig. En als hun ouders echt oud en hulpbehoevend worden, zullen ze hun liefde en zorg naar hen uiten en vragen: "Wat kan ik voor jullie doen?"

Volwassen zijn is: voldoende vrij zijn van jezelf om zorg te kunnen opnemen voor een ander, zelfs op lange termijn. Ouders van jonge kinderen leren om hun eigen behoeften (bijv. nachtrust) en wensen (bijv. wat tijd voor zichzelf) opzij te schuiven voor de directe behoeften van hun kleintjes. Ze zullen blijven géven, ook als ze weinig terug ontvangen. Geestelijk volwassen worden is bijv. deze shift kunnen maken, om éérst voor Gods wil te bidden en dan voor onze eigen noden. Aan God kunnen

vragen: **"Vader, wat zou U blij maken vandaag?** Waar kan ik U plezier mee doen?"

Niet "Heer, zegen mijn plannen", maar "Heer, wat zijn Uw plannen?" Geestelijk volwassen worden houdt ook in: niet op je rechten staan, je rechten inleveren, oftewel: meer bekommerd zijn om 'de rechten van God' dan om de eigen rechten! Dat betekent bijv.: geen aanstoot nemen, aanvallen niet persoonlijk opnemen, jezelf niet verdedigen, erboven gaan

staan, een brede rug hebben zoals God...: ruimhartig, genadig en vergevend zijn naar anderen. Gewoon: worden zoals Hij!

God hoéft van ons niets terug te krijgen, want Hij is God. Maar Hij geniet er wel van, omdat dat toont dat wij volwassen worden en op Hem gaan lijken. En ook als een christen (om één of andere spijtige reden) in zijn geestelijke groei zou blijven steken, blijft God dezelfde onvoorwaardelijke liefde voor hem hebben, zoals aardse ouders dat hebben voor een mentaal gehandicapt kind. Maar de regel is uiteraard dat we opgroeien, en een overvloedige zegen voor anderen

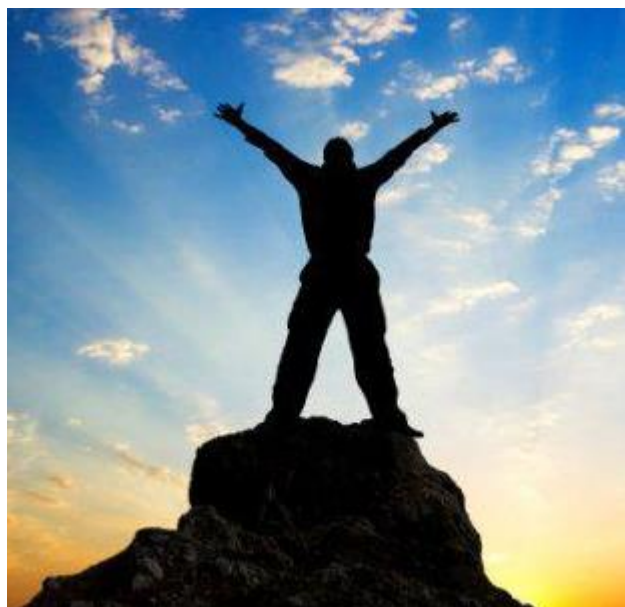
worden. God heeft behagen in **kinderen die leergierig zijn**, hongerig naar kennis, open voor wijze raad en ontvankelijk voor correctie. Zij die moeilijkheden kunnen omarmen als een positieve uitdaging, zijn

degenen die snél zullen leren. We zien trouwens dat God zijn kinderen heus niet spaart (Hebr. 12: 5-11): voor de beste paarden wordt de lat het hoogst gelegd. Abraham, Jozef, Mozes, David... gingen doorheen ontiegelijk zware leerscholen: niet omdat God niet van hen hield, integendeel!

Hoe gaan wij om met een "nee"-antwoord, met Gods niet-ingrijpen? Kunnen we dat op een volwassen wijze accepteren, zoals Job die zei: "*Al het goede aanvaarden we van God, zouden we dan het kwade niet aanvaarden?*" (Job 2: 10)? Wanneer God in ons leven een bepaald gebed niet verhoort waarvan we nochtans weten dat het goéd is, is dat vaak een signaal dat Hij ons (tijdelijk) een andere les – misschien zelfs een bétere – wil leren. Abraham toonde een ongelooflijke maturiteit, toen God hem vroeg zijn enige zoon te offeren: bij deze ultieme, bovenmenselijke test ging hij niet aan Gods karakter of kracht twijfelen, en ging op weg zonder mopperen, protesteren of zelfs (kritische) vragen te stellen! Andere **kenmerken van geestelijke maturiteit** zijn: ons verblijden wanneer we mogen lijden in de vuuroven van beproeving (1 Petrus 4:13), God kunnen prijzen wanneer we in ketenen geboeid zijn (Hand. 16:25-26), jubelen en juichen wanneer we gesmaad en vervolgd worden (Matt. 5:10-12). En al deze lessen kunnen we zelfs dagelijks leren, in heel kleine omstandigheden...

Paulus gebruikt in Galaten 4:1-7 de vergelijking van minderjarige kinderen die pas bij meerderjarigheid alle rechten krijgen van 'volwassen zonen': omdat ze dan pas matuur genoeg zijn om **geestelijke verantwoordelijkheid te kunnen dragen** zonder deze te misbruiken of eronder te bezwijken. Het zijn inderdaad 'sterke benen die weelde (rijkdom en macht) kunnen dragen'. God kan zijn erfenis, zijn rijkdommen en schatten enkel toevertrouwen aan mature christenen. Deze lessen leer je enkel door de harde leerschool van het leven, door klappen te krijgen, aan je ego te sterven...: eigenlijk in **Gods persoonlijke leerschool**, zijn training-op-maat!

God daagt ons uit om ons **op Zijn niveau te begeven**, "volmaakt te zijn zoals Hij" (Matt. 5:48), hogerop te komen (Openb. 4:1), de dingen met zijn bril te bekijken. Het k nnen van God is de sleutel: Hij is véel meer 'vader' dan wij ooit zullen kunnen zijn, miljarden malen sterker in geduld, liefde en onvoorwaardelijkheid. Enkel als Hij meer ruimte in ons krijgt, zullen we op Hem gaan lijken. Uit ons vlees kunnen wij dat niet: ons vlees kan alleen maar vleselijk denken, vanuit onszelf. Daarom moeten we ook eerst een totaal nieuw hart ontvangen. En "*al wat uit God geboren is, overwint de wereld*" (1 Joh 5:4)! Maar zulke door-vuur-beproefde christenen zijn een zegen voor hun omgeving: ze stralen rust uit in deze gejaagde, rusteloze wereld, liefde en bewogenheid in harde, kille situaties, geloof en hoop bij ontmoediging en wanhoop. Hun wortels zijn in God zelf. Op zulke kinderen is God 'apetrots', zoals Hij ook over Job roemde tegenover zijn engelen en satan (Job 1:8 en 2:3).

Deze gevallen wereld kent God niet, maar zonder het te beseffen, hongert ze naar Hem en smacht naar de échte Liefde. Mensen zien Hem niet, maar herkennen het vaak wel wanneer Hij zichtbaar wordt in medemensen die als Zijn levende brieven rondwandelen. Deze wereld ziet hartstochtelijk uit naar **het openbaar worden van de zonen en dochters van God** (Rom. 8: 19): sterke,

volwassen mannen en vrouwen, geestelijke reuzen en overwinnaars, die hun Vaders karakter uitstralen! Het is aan u en mij om zulke kanalen voor Hem te zijn.

Ignace Demaerel